

Grund derfor. Jeg kunde, som det erindres, ikke følge Forslaget, fordi jeg mente, at det vilde tilvejebringe store Vanskeligheder for den danske Industri med Hensyn til Affæringen her i Landet og i Udlandet, navnlig ved, at man derved vilde komme til, at danske Fabrikker maatte holde dobbelt Beholdning af deres Varer, den ene bestemt for Affæring i Udlandet, altsaa med udelukkende fremmede Sprog, og den anden bestemt til Affæring her i Landet, altsaa med danske Betegnelser, eller, for saa vidt Fabrikkerne vilde bruge fremmede Betegnelser, i alt Fald med Tilføjelse af Udtryk, som kunde neutralisere Brugen af det fremmede Sprog. Det Vædringsforslag, jeg her har stillet, skulde inoðefomme denne Tanke, som Udvalget havde med sit Vædringsforslag. Jeg er gaaet ud fra, at Brugen af et fremmed Sprog ikke i og for sig giver Køberen nogen Ret til at antage, at Varen hidrører fra det Land, hvor Sproget hører hjemme. Men paa den anden Side erkender jeg, at det er et Moment, som kan komme i Betragtning for Køberen med Hensyn til hans Opfattelse. Jeg har derfor ment, at man kunde enes om at fremhæve dette i Lovforslaget, at Brugen af det fremmede Sprog i og for sig ikke er tilstrækkelig i den nævnte Henseende, men at det er et Moment, som der skal tages Hensyn til, medens der dog tillige maa komme et andet Moment til, nemlig Indholdet af selve Varebetegnelsen, hvorom der er Spørgsmaal. Jeg tror, at jeg saaledes har ramt det væsentlige af Udvalgets Tanke, og jeg er meget tilfreds med, at dette Vædringsforslag har fundet Støtte hos Udvalget. I øvrigt har Vædringsforslaget forsøgt en Omredaktion af Paragraffen, hvorved sproglige Urigtigheder skulde være fjernede og en tydeligere Affattelse være bragt til Veje.

Det andet Vædringsforslag angaar en ny Paragraf om det røde Kors, altsaa den Paragraf, som blev udstemt ved 2den Behandling. Vædringsforslaget genoptager den Affattelse af Paragraffen, som den tidligere havde, men tilføjer dog en Bestemmelse om, at de Regler, som indeholdes i Paragraffen, ikke komme til Anvendelse paa lovlig registrerede Varemærker, der indeholde det røde Kors, men at for saadanne Varemærker Fornøjelse af Registreringen ikke kan

finde Sted. Som jeg udtalte ved 2den Behandling, har jeg ment, at Udvalgets Betænkelse ved denne Bestemmelse navnlig skulde have Hensyn til, at de Varemærker, der vare indregistrerede, og som indeholdt det røde Kors, skulde tabe deres Gyldighed, saaledes at vedkommende efter at denne Lov var traadt i Kraft, ikke skulde kunne benytte dem; denne Tilføjelse tilfigter altsaa at bevare for de paagældende deres Ret til at benytte Varemærkerne for den Tid, de ere indregistrerede, medens det derimod affærer dem fra at faa denne Registrering fornyet, hvilket ifølge Varemærkeloven skal ske hvert tiende Aar. Inden jeg gaar nærmere ind herpaa, tror jeg dog at ville med et Par Ord omtale hele det Forhold, hvorom der handles her. Jeg tror navnlig, der kan være nogen Anledning til, hvad jeg sikkert ikke her i Ringet har gjort tidligere, at fremhæve den store Betydning, Genfer-Konventionen har. Genfer-Konventionen er et Skridt, som er taget af de krigsførende Magter, og som i allerhøjeste Grad gaar i human Retning. Det gaar ud paa at sikre de saarede, hvad enten de høre til den ene eller den anden af de krigsførende Parter, en saa god Behandling paa Stedet, som der overhovedet kan ydes dem; og for at opnaa dette Maal, er man bleven enig om, at Hospitaler og Lazaretter ligesom ogsaa det Personale, der hører til Betydningen af disse Institutioner, skulle være neutrale, altsaa skulle respekteres fra begge Sider. Men man er ikke bleven staaende derved, man er gaaet videre, idet man ogsaa har sikret de civile, som ville ofre sig ved paa Slagmarkerne at tage sig af de saarede eller ved at sørge for disses Pleje og Helbredelse i deres egne Hjem, den fornødne Beskyttelse og tillige visse Fordele. Der er sikret dem gennem Konventionen, at, naar de have optaget saarede til Pleje i deres Hjem, skulle de være fritagne for Indkvartering og for Udskrivning af visse Kontributioner. Man vil med andre Ord gøre det private Hus, hvis Ejer eller Brugger tager sig af de saarede, til et Lazaret med den samme Beskyttelse, som ifølge Konventionen tilkommer Lazaretter. Nu er det en Selvfølge, at, naar disse Bestemmelser skulle gennemføres, kræves der hertil et ydre synligt Tegn, og dette Tegn er det saakaldte